

J.D.
ROBB

POSLEDNÍ
PŘÍPITEK

Copyright © 2023 by J. D. Robb
Translation © Zdík Dušek, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu ENCORE IN DEATH
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-322-2

*Celý svět je jeviště a všichni lidé na něm jenom herci:
mají své příchody a odchody.*

William Shakespeare

Se šoubyznysem se nedá nic srovnávat.

Irving Berlin

1. kapitola

Nečekaná a tragická smrt otevřela dveře příležitosti. Eliza Laneová jimi v rozpuku osmnácti let prošla a vstoupila na scénu zleva. A podmanila si diváky.

Slzy za zemřelou přítelkyni, za členku divadelní rodiny, jak napsala do svých pamětí, musely počkat. Šou musí pokračovat, jak se taky stalo, a Eliza věnovala své první vystoupení ve hře *Na výsluní*, i všechna, jež následovala, Leah Rose.

Leah Rose zemřela jako osmnáctiletá na smrtící kombinaci pilulek a vodky, hodiny před premiérou na Broadwayi.

A tak Eliza – v roli Angie a dosavadní náhradnice za Rose – vstoupila 22. září 2036 do světla reflektorů jako Marcie Brightová ve hře *Na výsluní* Cabota a Lowea. V osm hodin se zvedla opona.

A Eliza zůstala ve světle reflektorů pětadvacet let, díky svému talentu, disciplíně, tvrdé práci, oddanosti hereckému povolání i dobrému instinktu na role.

Někdy se jí dařilo líp, jindy hůř. Zlomenina kotníku, kterou utrpěla během jedné zkoušky, ji připravila o skvělou roli ve filmovém muzikálu – za niž její náhradnice získala Zlatý glóbus. Po dvacítce prožila nešťastnou lásku, kterou si média vpravdě vychutnala. Její rodiče zemřeli při autonehodě. Po třicítce absolvovala rozvod, který ji přišel draho – emocionálně i finančně.

Věřila ale, že je třeba stavět se k problémům čelem a snažit se je překonat. Její hrdost i láska k hereckému umění vyžadovaly, aby do každé role dávala naprosto všechno, pokaždé, když se postavila na jeviště nebo před kameru.

Skutečnost, že totéž očekávala od všech spolupracovníků, jí v jistých kruzích vynesla pověst mrchy. Přijímala ji, dokonce si jí cenila.

Měla desítky známých, ale jen pár lidí, které považovala za opravdové přátele. I konkurentek měla hodně a předpokládala, že několik z nich se dá označit přímo za sokyně.

Šoubyznys je koneckonců takový.

A přece by nikdy nevěřila, že by ji někdo z těch, kdo ji znali – nebo si aspoň mysleli, že ji znají –, chtěl zabít.

Dvacet pět let po představení, kterým se proslavila, otevřela svůj velkolepý newyorský domov spolupracovníkům, přátelům i rivalkám, vybraným novinářům a kritikům. Spolu s manželem – s nímž byla už devět let – uspořádala večírek v období, kdy nové nastudování hry *Na výsluní* postoupilo z fáze záměru, ale ještě se nezačalo zkoušet.

V nové verzi bude hrát Lily Brightovou, divu a matku – neodbytnou jevištní matku – Marcie. Marcie poskytla její herecké dráze solidní kořeny, ale roli Lily vnímala Eliza jako velký, nádherný květ.

Rozesměje je uštěpačnými poznámkami, rozpláče je zlomeným srdcem v „Lilyině lamentu“. Bude tančit, dokud si nerozedře nohy do krve, a bude dřít, aby se vpravila do postavy Lily Brightové tak, jak to před ní ještě nikdo nedokázal.

A nepochybovala, že získá pátou cenu Tony.

Dnešní večer byl tedy určen oslavě a Eliza se na ni oblékla do odvážně rudých koktejlových šatů od Leonarda, které stávaly na odiv nohy tanečnice. Dokonale padly na její štíhlou, vypracovanou postavu, objímaly její křivky jako milenec a zvýrazňovaly její silná ramena a pevné paže tenkými řemínky.

K nim si vzala desetikarátový, do čtverce vybroušený barmský safír zavěšený na řetízku, který se třpytil diamanty. Šlo o dárek od manžela ke čtyřicátinám, který jí aspoň trochu usnadnil vstup do nové dekády života.

Tmavě plavé vlasy medového odstínu měla zastřižené do mikáda, jež jí dosahovalo k bradě, a doplňovala ho dlouhá ofina, zpod níž vyhlížely její arkticky modré oči.

Manžel vešel do ložnice, podíval se na ni a zavrtěl hlavou.

„Mám dojem, že se mi právě zastavilo srdce. Elizo, jak dokážeš být den ode dne krásnější?“

Otočila se, aby si zkontrolovala záda a pozadí v zrcadle, a vrhla na něj koketní pohled přes rameno. „Musím se snažit, abych držela krok s tebou.“

Skutečně je nádherný, pomyslela si, když k ní přistoupil, aby jí zvedl bradu, jak to dělával, a políbil ji. Zlatý bůh jeviště i pláten, to byl Brant Fitzhugh. A z těch mořsky zelených očí se jí stále zrychloval tep, i po deseti letech známosti.

I postavu měl jako bůh, aspoň podle ní – proslul řadou fyzicky náročných rolí: povstalec ohánějícího se mečem, který dokázal se stejnou zdatností zkrotit koně i ženu, rváče užívajícího holé pěsti a připraveného bít se za spravedlnost, muže, který zdolával hory, plavil se po mořích, zachraňoval svět a sváděl dámy, vše se stejnou náruživostí.

„Nejsi oblečený na večírek.“

„Ještě máme víc než hodinu a tak dlouho mi to nepotrvá.“ Nepřítomně ji políbil a vešel do své šatny. „A znám svou holku. Půjdeš se dolů přesvědčit, že je všechno dokonalé, ačkoliv víš, že je, protože by si nikdo nedovolil žádnou nedokonalost. Je to přece večírek Elizy Laneové.“

„Laneové a Fitzhugh.“ Přistoupila k němu a zezadu ho objala. „A opravdu bude dokonalý. Cateringová firma poslala dva nové zaměstnance, takže...“

„Což by neudělala, kdyby to ti nováčci nezvládli. Cení si tě, Elizo.“

„Já vím, já vím. Přesto.“ Zasmála se a objala ho ještě pevněji. „Nemůžu si pomoci.“

„Jako bych to nevěděl. A taky vím, že před večírkem býváš nervózní – nikdy jsem to nechápal, ale vím to. Takže sejdu dolů včas, abychom si připili na zdar večírku, ještě než dorazí první hosté.“

„A to budou...“

„Marjorie a Pilar,“ dořekli jednohlasně a Eliza se znovu zasmála.

Položila mu hlavu na rameno. „Co si bez tebe těch šest měsíců počnu?“

„Nebude to celých šest měsíců. Každých pár týdnů sem zaletím.“

„Vím, že se o to aspoň pokusíš.“

„Nejen pokusím. A ať se děje, co se děje, budu tady na premiéru.“

„To doufám.“

„Tu bych si nikdy nenechal ujít. Je to životní role, Elizo. Věděl jsem to, jakmile jsem si přečetl scénář.“

„Jako by ti byla napsaná na tělo, ale... Proč sakra musíš natáčet na opačném konci světa? Znáš odpověď.“ Mávla rukou a ustoupila. „Potřebujete krajinu, počasí, autenticitu.“

„Prostředí je právě tak důležité jako postava, vlastně je to jedna z postav.“ Znovu ji políbil. „Podle mě to bude první celosvětový trhák pro mou produkční společnost.“

Usmála se. „Jenom si přeju, abych mohla jet s tebou. Je to hrozně nešikovně načasované, to je všechno. Já musím být tady a ty tam – tisíce mil daleko. Proč sakra děláme zrovna tuhle práci, Brante?“

„Protože jsme narcisti s obrovským talentem?“

Naklonila hlavu ke straně a přikývla. „To by mohlo být ono. A miluju tě – na to si vzpomeň, až tě začne svádět představitelka hlavní role. Vím, že je pro tu roli dobrou volbou, ale...“

„Natalie je hvězda, ale její ženě nesahá ani po kotníky.“

„Je o deset let mladší než tvoje žena.“ Eliza obrátila oči v sloup. „No dobře, o čtrnáct. Vím, proč jsi chtěl, aby tu roli hrála ona. Je zatraceně dobrá. A máš pravdu. Začínají se u mě ozývat nervy. Půjdu dolů, abych znervóznila i všechny ostatní a abych si nechala od Dolbyho schválit šaty.“

„Copak jsem to už neudělal já?“

„Udělal, jenže ty jsi zaujatý. Přijď brzy, drahoušku, a dáme si ten drink na zdar večírku.“

Vše bylo samozřejmě dokonalé: jídlo, pití, hudba, květiny, vše pečlivě vybrané. Dveře na terasu zůstaly otevřené, aby se hosté mohli volně pohybovat dovnitř a ven, se zářivými kulisami New Yorku před očima.

Obývací pokoj s bílým krátkým křídlem a svícemi vyplněným krbem zval k hovorům ve skupinkách, ke zpěvu, k tanci. Číšníci a servírky v důstojně černých oblecích roznášeli jídlo i drinky všem, kdo nechtěli přerušit konverzaci ani na tak dlouho, aby si došli k jednomu z barů či švédských stolů.

Vzduchem se nesly hlasy – písně, smích, klepy – a rozléhaly se místnostmi v přízemí i po schodišti vzhůru.

„Zase jsi to dokázala.“ Sylvie Bowenová, dlouholetá opravdová přítelkyně, pozvedla sklenku, aby Elize připila. „Tomu říkám pořádný mejdan.“

„Právě to jsem chtěla. Jakmile začnou zkoušky, nebudu mít čas ani energii na večírky. A večírky mám moc ráda. Navíc, až bude Brant pryč...“

„Vím, že se ti bude stýskat. Ale bůh ví, že bude mít napilno. A když budeš potřebovat společnost, stačí zavolat své čerstvě svobodné kámošce.“

„Je mi líto, že vám to s Michailem nevyšlo.“

„Nikdy se ti nezamlouval.“

„Nezamlouvalo se mi, že pro tebe nebyl dost dobrý, což taky dokázal.“

„Já vím. Nevěrný ruský parchant. Teď je mi sedmačtyřicet a mám na kontě tři rozvody. Navíc dvě skvělé děti, to je rozhodně víc než nic. A bože, Elizo, jsem babička. Zatracená babička. A zbožňuju svou vnučku k smrti. Ale proč jsem si sakra nikdy nenašla někoho, jako je Brant?“

„Protože jsem ho klofla první.“ Podívala se na sošnou přítelkyni se záplavou kaštanově hnědých vlasů a blýskavými zelenými očima. „Jsi krásná svobodná žena, nadaná herečka a výjimečná matka – i kamarádka. A jestli budeš stát o společnost, na tomhle mejdanu je pár velice pěkných exemplářů svobodných mužů.“

Sylvie rozhodně zavrtěla hlavou. „Do toho se nějakou dobu nepohrnu. Jestli ještě někdy. Kromě toho, řada z těch velice pěkných exemplářů svobodných mužů pokukuje po jiných pěkných exemplářích mužů. Nebo jsou moc mladí.“

„Nic takového jako moc mladý partner neexistuje.“ Usmála se, když k nim přistoupil Brant s vysokou sklenkou s koktejlem. Možná ji trochu trápilo, aspoň čas od času, že je o čtyři roky mladší než ona, ale nehodlala o tom vykládat Sylvii.

„Máte prázdné ruce, má nejoblíbenější paní.“ Podal sklenku Elize. „Taky potřebujete novou sklenku, má druhá nejoblíbenější paní?“

„To je dobré, díky. Nemohli Icoveovi naklonovat tebe?“ vzdychla Sylvie.

„Ti šílení vědci.“ Eliza pokynula sklenkou. „Slyšela jsem, že se připravuje pokračování. Měla jsem pozvat tu spisovatelku – ehm, Nadine Furstovou. A Roarkea. Párkrát už jsme se potkali, než si vzal tu policistku.“

„Tomu říkám pěkný exemplář, jenže...“ Sylvie se s povzdechem napila šampaňského. „Už je zadaný.“

„Jak víš, to pro řadu lidí nic neznamená.“ Jen co to dořekla, zarazila se a naklonila se ke své přítelkyni, aby jí zašeptala do ucha. „Omlouvám se. Moc se omlouvám.“

„Jsem v pohodě. Naprosto v pohodě. Měla bych se jít družit. A ty bys nám měla zaspívat.“

„Máš pravdu. Tu máš, Brante, tohle mi podrž a jdi se družit se Sylvii. Já najdu svou jevištní dceru a vynutím si na ní duet. Právě to hosté potřebují – a média o tom budou zítra psát.“

Podala mu sklenku a stiskla Sylviinu ruku.

Brant se Sylvii se přidali k jiným hostům, ačkoliv všechny rozhovory utichly, jakmile Eliza přivedla mladou Samanthu Keeneovou ke klavíru.

Dívka se rděla – nervozitou a potěšením – a Branta hřálo u srdce, když viděl, jak vlídně se jí Eliza ujala. Klavírista rozehrál úvodní taktý a Brant zvedl sklenku v přípitku.

Zazněly silné, sebevědomé broadwayské hlasy a s nimi ironie vtělená do textu. Napil se a pomyslel si, že Eliza opět zazáří v obrovském hitu. A ta dívka? Její život se po premiéře navždy změní.

Ucítil, jak se mu svírá břicho i hrdlo a v první chvíli si pomyslel, že jde o nával emocí. Sevření však rychle přešlo v bolest. O krok couvl, pak o další.

Hlasy propletené v duetu se nesly místností a stoupaly nad schodištěm do prvního patra střešního bytu, zatímco Brantova sklenka naopak spadla na zem.

A on ji následoval.

Prožívala příjemný večer. Pěkný, klidný večer doma, bez nálehavé práce, bez povinností a s počasím vhodným pro lenivé posezení u jezírka s manželem a lahví dobrého vína po steaku k večeři.

Teď Eva Dallasová stála v luxusním střešním bytě na Upper West Side a shlížela na mrtvolu. Hodnotila ji pohledem, stejně jako místo činu, děsivě narušené hosty v koktejlových šatech a oblecích, soudními techniky a vdovou po zemřelém – prý slavnou herečkou, kterou museli odtáhnout od mrtvého manžela a podat jí lehké sedativum, ještě než dorazili první strážníci.

Momentálně se hosté – kterým se nepodařilo odejít dřív, než policie zajistila místo činu – spolu se zaměstnanci cateringové společnosti, služebnictvem a bůh ví s kým dalším přesunuli do jiných místností rozlehlého bytu.

Eva otevřela terénní soupřavu, aby si zaizolovala ruce i boty, a otočila se ke strážníkovi, který stál vedle ní.

„Shrňte mi to, strážníku Rickie.“

„Madam. Hovor na devět set jedenáctku jsme přijali ve dvacet dva hodin čtyřicet tři minut. Já a můj kolega jsme sem dorazili ve dvacet dva padesát jedna. Zdravotníky zavolali ještě před námi a už tu taky byli. Obětí je Brant Fitzhugh, bytem na

této adrese. Ještě před naším příjezdem požádal doktor James Cyril, jeden z hostů, zdravotníky, aby podali manželce oběti uklidňující prostředek. Manželka se jmenuje Eliza Laneová. Doktor Cyril a další host, paní Sylvie Bowenová, doprovodili Laneovou nahoru do její ložnice. Můj kolega je tam před jejími dveřmi a vzhledem k počtu svědků jsme zavolali další dva strážníky, aby zajistili zbytek hostů a zaměstnanců.“

Rickie se odmlčel a odkašlal si. „Odhaduji, že jich tu je zhruba dvě stě, poručíku. Ten doktor i zdravotníci mají podezření na otravu. Proto jsem zavolal na dispečink.“

Eva přikývla a znovu se podívala na tělo. Rozšířené zorničky, rudé skvrny v obličejí, namodralé nehty.

Klasika, pomyslela si, a z dobrého důvodu.

„Na zemi vidím pár střípků skla.“

„Ano, madam. Oběť držela sklenku koktejlu se šampaňským a ta se při pádu rozbila. Osobní asistent paní Laneové, Dolby Kessler, uvedl, že se bál, aby se někdo nepořezal, a tak tu rozbitou sklenku odnesl. Podle jeho slov předpokládali, že Fitzhuga postihl infarkt nebo mrtvice.“

„Kristepane. Tu sklenici potřebujeme, strážníku.“

„Ano, madam. Po příchodu posíl jsem ji vytáhl z recykléru v hlavní kuchyni a uložil jsem ji do sáčku. Stejně jako hadr, kterým otřeli rozlité šampaňské.“

„Dobře. Najděte si místo, kde můžete začít sepisovat jména, kontakty a první vyjádření hostů. Oddělte zaměstnance cateringové společnosti, domácí služebnictvo, asistenty.“

„Poručíku? Někteří z hostů jsou novináři.“

„Krucí. Oddělte i je, nakolik to ještě teď může mít nějaký efekt. Moje kolegyně už je na cestě, Rickie. Zajistěte jí vstup. Já se postarám o tělo.“

Ještě než se k němu sklonila, rozhlédla se po místnosti. Elegantní nábytek v sytě modrých a měkce zelených odstínech, skleněné stolky, malované skřínky, bílý klavír. Všude byly květiny a ze stropu visely tři lustry zářící jako diamanty.

Krb z bílého mramoru s několika tucty bílých, stále hořících svíček. Nad krbem portrét, podle Evina odhadu vdovy: štíhlé blondýny v modrých šatech, s pozvednutýma rukama a rozzářeným obličejem.

Skleněná stěna s dveřmi otevřenými na terasu, nejmíň dvakrát větší než Evin první byt. Další květiny, stoly, křesla, elegantní přenosný bar, vše s pozadím svítícího New Yorku.

Obývací pokoj přecházel v jídelnu s dlouhým stolem, na kterém byly naaranžované luxusní pokrmy. Druhý bar, křesla, malá pohovka.

Prošla sem vstupní halou se zrcadly na stěnách, rostlinami v květináčích, velkou šatnou a soukromým výtahem – na večírek zablokovaným.

Opodál začínala ladná křivka schodiště do druhého podlaží.

Tělo leželo přibližně dva metry od klavíru. Mrtvý měl na sobě světle modrou košili s rozepnutým límcem a elegantní černý oblek. Levé zápěstí mu zdobil přepychový náramkový počítač, pravděpodobně z platiny.

Vlasy – plavé, o několik stupňů světlejší než jeho manželka – měl upravené do ležérního účesu. Na obličeji – velice pohledném – bylo vidět strniště.

Teď už ho poznala, a když zapátrala v paměti, uvědomila si, že viděla přinejmenším jeden film, v kterém ztvárnil hlavní roli. Roarke tenhle žánr označoval za středověkou fantasy. A mrtvý tam hrál... ehm, vyhnaného čaroděje, který se oháněl mečem a kouzly.

Byly tam zatraceně dobré bitevní scény, jak si vzpomněla.

Teď se sklonila s terénní soupravou – vysoká žena s dlouhýma nohama, nakrátko ostříhanými hnědými vlasy a zlatavě hnědýma poldovskými očima.

Vytáhla identikit a kvůli oficiálnímu protokolu ho přitiskla k palci oběti.

„Oběť je identifikována jako Brant Robert Fitzhugh, bytem na této adrese. Další sídla v kalifornském Malibu, East Hamptonu a Arubě. Věk třicet devět let, běloch. Oženil se s Car-

mandy Proustovou, 2048, bez potomků, rozvod 2049. To bylo rychlé,“ zahučela. „V roce 2052 se oženil s Elizou Laneovou, taky žádní potomci.“

Později se na osobní údaje podívá podrobněji, ale prozatím je odsunula stranou a vytáhla další přístroje. Čas smrti: dvacet dva čtyřicet. Zemřel, než se k němu dostali zdravotníci, než někdo zavolal policii.

„Nehty oběti jsou namodralé. V obličeji jsou vidět červené skvrny. Zorničky jsou roztažené a jsou tu zřetelně cítit mandle. Všechno odpovídá otravě kyanidem. Příčinu smrti potvrdí soudní patolog. Žádné viditelné stopy násilí. Pohmožděnina a tržná rána na levém spánku a lícni kosti, pravděpodobně v důsledku dopadu na zem. I to potvrdí soudní patolog.“

Posadila se na paty. „Přímo uprostřed velkého nóbl mejdanu. Odkud jsi měl to šampaňské, Brante? A kdo tě chtěl zabít?“

Prohmatala mu kapsy a vytáhla kapesní videofon. A uslyšela známý klapot podpatků Peabodyové. Nepřekvapilo ji, když ho doprovázela i houpavá chůze McNaba – elektronikaře a spolubydlíciho její kolegyně.

„Zaheslovaný.“ Aniž by vzhlédla, zvedla videofon. „Zaizolujte se a podívejte se na to.“

„Provedu,“ odpověděl McNab vesele.

„Sakra, kruci, páni!“ Peabodyová se shýbla vedle Evy. Její zvlněné černé vlasy s červenými proužky se zhouply. „To je Brant Fitzhugh. McNabe, to je Brant Fitzhugh.“

„Jo. To je pěkná pruda.“

„Zbožňujeme jeho filmy. Páni, vážně vypadá skvěle. Dokonce i po smrti. Sakra. Cítím mandle. Kyanid. Kdo by chtěl otrávit kyanidem Branta Fitzhuga?“

„Právě jsem uvažovala o tom samém. A zjistit to je kupodivu taky naše práce. Velký mejdan,“ pokračovala Eva a podívala se na svou kolegyni – a na splývavé šaty s výstřihem a tenkými ramínky. „Vypadá to, že jste taky na nějakém byli.“

„Měli jsme rande se salsou. Už ji tančíme mnohem líp.“

„Standardní pěticičerný heslo, Dallasová.“ McNab – v zářivě červených kožených kalhotách a puntíkové košili bez límce – jí podal videofon.

„Když už jste tady, podívejte se do něj a pak ho zabalte jako důkaz. Velký mejdan,“ zopakovala Eva, „takže máme skoro dvě stovky hostů a k tomu zaměstnance – domácí i z cateringu. Čerstvá vdova je nahoře u sebe v pokoji, s kamarádkou a doktorem.“

„Vdovou je Eliza Laneová. Znáte ji, ne? Eliza Laneová,“ zopakovala Peabodyová. „Je jako že legenda.“

„A rozhodně ještě bude, jestli ten kyanid hodila manželovi do šampaňského ona.“

„Nejspíš ne. Já vím, že manžel nebo manželka je vždycky číslo jedna na seznamu podezřelých,“ odpověděla Peabodyová, „ale jejich romantický vztah, manželství a vůbec všechno je taky legenda.“ Zamračeně se podívala na tělo, zatímco Eva vyprázdňovala do sáčku na důkazy obsah ostatních kapes oběti. „Žádné nevěry, ani z jedné strany – a víte, že bulvár po takových věcech vždycky slídí. Oba jsou zazobaní, takže by motivem nebyly ani peníze. Měl začít natáčet velký film – je i jeden z producentů –, myslím, že někde na Novém Zélandu, a ona se vrací na Broadway s novou verzí *Na výsluní*. Před pár desítkami let hrála dceru a ta role z ní udělala hvězdu. Teď bude hrát matku, která už hvězdou je.“

Eva na ni zůstala zírat. „Jak to všechno víte?“

Peabodyová jen pokrčila rameny. „Takové věci mě baví.“

„Dobře.“ Eva vstala. „McNabe, začněte s hosty – strážníci už na tom dělají taky. Jeden z nich ať hlídá tělo. Mezi hosty jsou i novináři.“

„Krucí.“

„Jo. Peabodyová, zavolejte techniky a márnici. Vzhledem k tomu, kdo je mrtvý i jeho manželka, bude tenhle případ přitahovat pozornost, takže rozhodně chceme Morrise. Podíváme se na tu cateringovou společnost. Později se zamě-

říme na místní zaměstnance a na asistenty, ale musíme začít používat svědky domů. Já si promluvím s manželkou.“

Vykočila po oblouku schodiště. Za zavřenými dveřmi uslyšela hukot hlasů, svědkové, pomyslela si a šla dál.

Cestou otevřela jiné dveře. Elegantní domácí pracovna v mužském stylu vyzdobená plakáty s obětí: na jednom měl Brant kožený úbor, v ruce meč a vlasy mu vlály ve větru, na jiném jel na koni, s kloboukem s plochou krempou a s pistolí za opaskem, ještě na dalším měl smoking a držel sklenku s martini.

Využije McNabovu přítomnost a pošle ho, aby se podíval na datovou a komunikační jednotku položenou na velkém černo-stříbrném stole.

Vyhnula se dalším dveřím, zpoza nichž slyšela četné hlasy, a nahlédla do pokoje pro hosty – opět přepychově zařízeného –, do koupelny, do jiné pracovny. Podle žensky elegantní výzdoby a stěn pokrytých snímky vdovy – samotné či s jinými osobnostmi, případně s různými cenami – ji v duchu připsala vdově.

Přistoupila k dvojkřídlým dveřím na konci chodby, rázně zaklepala a otevřela je.

Na posteli ležela žena v červených šatech, s předloktím položeným přes oči. Za volnou ruku ji držela žena se záplavou načervenalé hnědých vlasů, která seděla vedle ní. Před dveřmi na terasu přecházel muž se stříbrnými vlasy, tmavým oblekem a sportovní postavou.

„To jste vy!“ Sedící žena upřela na Evu zarudlé zelené oči. „Díkybohu! Vy jste Dallasová.“

„Správně.“

„Elizo, drahoušku, jste v dobrých rukách. Ty i... i Brant jste v dobrých rukách. Zrovna jsme o ní mluvily, vzpomínáš? Je nejlepší z nejlepších. Myslím. Doufám. Ach, Elizo.“

„Já nemůžu, Sylvie. Nemůžu. Brant. Můj Brant.“

„Strážníku...“

„Poručíku,“ řekla Eva a otočila se k muži, který k ní přistoupil.

„Jistě, omlouvám se. Poručíku. Jsem James Cyril. Doktor Cyril. Požádal jsem zdravotníky, aby paní Laneové podali sedativum. Mírné, sotva silnější než uklidňovač.“

„Vy jste osobní lékař paní Laneové?“

„Ne, to ne. Přišel jsem jako Rolandův doprovod. Roland Adderson. Přátelíme se už roky a věděl, že jsem velký obdivovatel paní Laneové. Je pomocný režisér nového uvedení hry *Na výsluní* a – ale na tom teď nejspíš nezáleží.“

„Pojďte se mnou na chvíli ven.“

Eva vyšla na chodbu. „Dnes jste se s paní Laneovou setkal poprvé?“

„Ano, i s panem Fitzhughem. Byl to báječný, vzrušující večer, dokud...“

„Povězte mi, co jste viděl a co jste dělal.“

„Samozřejmě.“ Ohlédl se na zavřené dveře. „Je zničená. Byl jsem na terase. Skvěle jsem se bavil, seznamoval jsem se se všemi těmi lidmi od divadla a od filmu, a v tak krásném prostředí. Pak jsem uslyšel, jak Eliza – paní Laneová – začala zpívat.“

Přitiskl si dlaň k srdci. „Úvod duetu *Je to tvůj život, nebo můj?* Vešel jsem dovnitř a stál jsem jenom kousek od paní Laneové a té mladé herečky, která bude hrát její dceru. Neskutečný zážitek. Pak jsem uslyšel, jak se rozbila sklenice. Nejdřív jsem tomu nevěnoval pozornost, ale někdo vykřikl, někdo zaječel a všichni se seběhli k jednomu místu. Přispěchala tam i paní Laneová a slyšel jsem, jak volá manželovo jméno. Tehdy jsem tam přišel i já a uviděl jsem, jak pan Fitzhugh leží na zemi a lapá po dechu.“

Pokusil jsem se pomoci, vykřikl jsem, ať někdo zavolá zdravotníky, přikázal jsem lidem, ať ustoupí a udělají víc místa, ale to už se ho zmocnily křeče. Eliza se ho snažila obejmout a opakovala jeho jméno. Řekl jsem jí, že jsem lékař a že se mu pokusím pomoci.“

Zavrtěl hlavou. „Odmítala ho pustit, ale prosila mě, ať mu pomůžu. Bohužel bylo příliš pozdě. I když zdravotníci dorazili rychle, nedalo se pro něj nic udělat. Cítil jsem mandle.“

Nikomu jsem o tom neřekl, protože paní Laneová byla už tak k neutíšení a měl jsem dojem, že bych to měl oznámit někomu od policie. Což teď taky dělám. Domnívám se, že pan Fitzhugh požil kyanid.“

„Co se dělo dál?“

„Požádal jsem zdravotníky, ať jí dají něco na uklidnění, jen slabého, protože jsem věděl, že dorazí policie. Zdravotníci si jistě všimli příznaků otravy kyanidem jako já. A potom jsme s paní Bowenovou odvedli paní Laneovou nahoru.“

„Byl jste na terase. Viděl jste, odkud měl pan Fitzhugh to šampaňské?“

„Ne, je mi líto. Ani jsem nevěděl, že to bylo šampaňské. Byla tam rozbitá sklenka a kaluž.“ Sklonil oči ke své ruce.

„Řízl jste se?“

„Jenom trochu. Ošetřil jsem si to tady v koupelně. Je to jenom škrábnutí. Neviděl jsem, odkud tu sklenku měl. A když jsem vešel z terasy dovnitř, tolik jsem se soustředil na Elizu, že jsem upřímně řečeno nevnímal nikoho jiného, dokud se to celé nestalo.“

To mohl být záměr, pomyslela si Eva. Využít příležitosti, kdy všichni věnují pozornost něčemu jinému, a dát oběti otrávené šampaňské.

„Děkuji za vaši pomoc a spolupráci, pane doktore. Budu na vás potřebovat kontakt pro případ, že bychom měli nějaké doplňkové otázky.“

„Jistě. Taková tragédie. Hrozná věc. Někdo z těch, které si pozvali k sobě domů, se dopustil takové příšernosti.“

Lidi dělají hrozné věci každý den, pomyslela si, zatímco si zapisovala jeho kontaktní informace. A jejím úkolem bylo zajistit, aby jim to neprocházelo.

Znovu rázně zaklepala na dveře a otevřela.

Poprvé si mohla pořádně prohlédnout Elizu Laneovou, protože teď seděla na posteli, v objetí své přítelkyně.

Oči, na portrétu tak jasné a zářivé, zastřelo sedativum a opuchly od pláče. Ale podívaly se přímo na Evu.

„Jsem v pořádku, Sylvie. Budu v pořádku.“ Narovнала se.
„Vy jste ta policistka z filmu o Iloveových.“

„Ne, to byla herečka. Já jsem poručík Dallasová z Newyorské policie.“

„Poručíku Dallasová z Newyorské policie, zjistíte, kdo to udělal mému manželovi, mému partnerovi, lásce mého zatraceného života. A zařídíte, aby za to zaplatil. Nebude to stačit.“ Oběma rukama si zakryla ústa a potlačila vzlyknutí. Z očí jí vyšlehly blesky. „Nebude to stačit.“

„Elizo...“

„Ne, ne, nerozbrečím se. Už ne. Prosím, Sylvie, přines trochu vody, ano? V šatně je chladnička. Neměla jsem si nechat dát ta mizerná sedativa.“ Zvedla se z postele. „Mám zastřené myšlenky, a to nechci. Chci mít jasnou hlavu.“

Přešla ke dveřím na terasu a pokusila se je otevřít.

„Potřebuju vzduch.“

Eva k ní přistoupila a otevřela jí je.

„Je mi trochu nevolno, ale zvládnu to. Trochu vzduchu, trochu vody. Za minutku se mi pročistí hlava.“

„Paní Laneová, proč se domníváte, že někdo způsobil smrt vašeho manžela?“

„Protože jsem ho viděla. Viděla jsem svého Branta. On... umíral mi v náručí a modraly mu nehty. Cítila jsem mandle. Víím, že ty taky,“ dodala směrem k Sylvii, když se její přítelkyně vrátila se sklenicemi vody na malém podnose.

„Ach, Elizo, ano. Bože, cítila jsem je. Ale...“

„Kyanid. Jako v *Těle zločinu*.“

„V těle jakého zločinu?“

„To je film,“ vysvětlila Sylvie a na líce jí stekly čerstvé slzy.
„Při jeho natáčení jsme se s Elizou seznámily.“

„Hrály jsme sestry, už to musí být patnáct let. Sylviina postava dala kyanid do brandy, aby zabila muže, který se kvůli penězům ucházel o mě. Muže, kterého sama milovala, ale který ji pro peníze zradil a chystal se mě zabít.“

Eliza se posadila, vzala si vodu a pomalu upíjela.

„Ale nic z toho nebylo skutečné. Ach, Sylvie, jak tohle může být realita? Co se teď bude dít? Odvezou ho? Odvezou Branta pryč? Proč by mu kdokoliv chtěl ublížit? Nikdy nikomu neudělal nic zlého. Proč by ho někdo zabíjel?“

„Přijměte mou upřímnou soustrast, paní Laneová. Musím vám položit nějaké otázky.“

„Mám odejít?“

„Ne, to ne.“ Eliza vzala Sylvii za ruku. „Může tu zůstat, prosím? Prosím.“

„Dobře. Posadila byste se, paní Bowenová? Vyřídíme to co nejrychleji.“

2. kapitola

Eva si sedla naproti Elize.

„Tušíte, kdo by chtěl ublížit vašemu manželovi?“

„Bože, vůbec! Brant se všemi vycházel.“

„Neobdržel žádné výhrůžky?“

„Ne. Řekl by mi o tom. Všechno jsme si říkali.“

„Někdo, s kým se v poslední době pohádal?“ naléhala Eva. „I když se ten spor třeba jemu a vám jevil nepodstatný?“

„Já vážně...“ Eliza zaletěla prázdným pohledem k Sylvii. „Nic mě nenapadá. Brant neměl rád konflikty a nacházel způsoby, jak se jim vyhnout.“

„To je pravda,“ potvrdila Sylvie. „Brant miloval svou ženu i práci. Aktivně podporoval Domácí frontu – to je organizace, která se snaží lidem poskytovat bezpečné, dostupné bydlení.“

„Byl tak štedrý,“ zašeptala Eliza. „Pokud jde o čas i o peníze. Každý, kdo s ním kdy pracoval, vám řekne to samé, nemám pravdu, Sylvie? I jako herec byl velkorysý.“

„Měli jste v manželství nějaké problémy?“

Eliza sebou trhla, jako kdyby ji Eva udeřila. „Jak se můžete...“

„Musím se zeptat, paní Laneová.“

„Milovali jsme se. Neuběhl jediný den, aby mi nedal najevo, co pro něj znamenám. Byli jsme si oddaní, poručíku. Jako milenci, partneři i spřízněné duše.“

Znovu se rozplakala, vstala a přešla ke dveřím na terasu.

Sylvie se k ní připojila a pohládila ji po zádech. „Vím, že je to hrozné, ale ona to musí vědět, drahoušku. Je to pro Branta. Mě jste se neptala, poručíku, ale Eliza a já jsme přítelkyně, ty nejlepší přítelkyně, už patnáct let. Kdyby měli s Brantem nějaké problémy, pověděla by mi o nich.“

„Promiňte. Omlouvám se.“ Eliza se otočila zpátky a setřela si slzy z tváří. „Jistěže se musíte zeptat. A očekávám, že se zeptáte, jestli jsme si nebyli nevěrní. Nebyli. Zažila jsem vztahy s nevěrnými muži, poručíku. Vím, jaké to je, jak to vypadá i jak to páchne, sakra. Brant... byl upřímný a čestný muž. Měl příležitosti? A já? Samozřejmě. Ale milovali jsme se a, což je právě tak důležité, cítili jsme k sobě respekt.“

„Dobře.“ Ještě se k tomu vrátí, zkusí to z jiného směru, ale prozatím se přesune dál. „Když se pan Fitzhugh zhroutil, byla jste u klavíru a zpívala jste.“

„Ano.“ Oběma rukama sevřela sklenici s vodou. „Večírek byl oslavou nového nastudování toho muzikálu, takže tu byli všichni, kdo se na novém představení podíleli, sponzoři, média. Samantha – tím myslím Samanthu Keeneovou – hraje mou dceru. Je skvělá, ale po společenské stránce pořád trochu ostýchává. Napadlo mě, že zazpíváme duet z té hry.“

„A předtím? Víte, kde byl váš manžel?“

„Se mnou. Povídala jsem si se Sylvií u vstupní haly, sledovaly jsme večírek a asi by se dalo říct, že jsme si dopřávaly chvílku klidu. Brant mi přinesl sklenici se šampaňským. Myslím, že jsme si ještě minutku povídali a já se pak rozhodla – ne, Brant... říkal..., že bychom se měli vmísit mezi hosty?“

Eliza si promnula spánek a Sylvie se zavrtěla. „To jsem navrhla já. Pamatuji si to. Řekla jsem, že je načase, abych se šla družít a ty abys zazpívala.“

„Správně. Tak to bylo. Napadla mě Samantha, podala jsem svou skleničku Brantovi a šla za ní. Jak jsem doufala, lidi se shromáždili kolem, aby si nás poslechli. Pak někdo zaječel a Brant... Brant ležel na zemi, dusil se, lapal po dechu. Nepřipadá mi to skutečné.“ Do očí se jí vrátila panika a opět stiskla ruku své přítelkyně. „Jak se to mohlo stát?“

„Podala jste mu svou skleničku se šampaňským?“ zopakovala Eva.

„Ano, chtěla jsem mít volné ruce. Při tom duetu je potřeba hodně gestikulovat a vůbec, tak jsem...“

„Měl ještě nějakou další sklenici, nebo jen vaši?“

Eliza se zamračila a sraštila obočí. „Já... já nevím. Ne, myslím, že ne... Sylvie?“

„Neměl. Nabídl se, že přinese drink i mně, ale nepotřebovala jsem.“

„Napila jste se?“ zeptala se Eva naléhavě. „Toho šampaňského?“

„Ne. Povídali jsme si. Na večírku a na veřejnosti si musíte dávat pozor, abyste nepřebrala. Povídali jsme si, pak jsem mu ji podala a...“

Zůstala zírat na Evu a oči jí prozářilo pochopení. „Panebože. Bože. To šampaňské jsem mu dala já. Dala jsem mu jed. To já ho zabila!“

„Tu sklenici vám přinesl on. Odkud by ji měl?“

„Nevím. Já nevím. Sylvie? Prostě jsem mu ji vtiskla do ruky. *Tu máš, podrž mi ji, já zatím půjdu zpívat a tančit, aby se na mě všichni dívali.* A teď je mrtvý.“

„Přestaň,“ vyštěkla Sylvie. „A myslí, Elizo. Zamysli se nad tím. To šampaňské i s tím, co v něm bylo, patřilo tobě.“

„Brant by nikdy...“

„Jistěže ne. Nevěděl o tom. Ty taky ne. Kristepane, kdyby o tom věděl, nenapil by se. Napil se, protože tu sklenku držel

v ruce. Bože, právě tak bys to udělala ty, kdybych nenavrhl, abys nám zaspívala. Ten jed byl určený tobě.“

„Na takové závěry je ještě brzy,“ přerušila je Eva. „V přízemí jste měli bary.“

„Ano. Tři na různých místech a dva číšníci roznášeli víno a šampaňské přímo mezi hosty. Brant... Brant má většinou nejradši whisky nebo dobré pivo, ačkoliv na takovémhle večírku by tvrdý alkohol nepil. Hlídáme se a jeho čekaly zítra časně ráno nějaké schůzky před odletem na natáčení. Já mám ráda koktejly se šampaňským a právě takový mi přinesl. Napil se, protože jsem mu ho vrazila do ruky. Připíjel mi s ním. Kristepane, vidím ho mezi ostatními lidmi, jak zvedá sklenku v připítku, zatímco jsme zpívaly duet.“

„Kdo by věděl, že to pití chce pro vás a ne pro sebe?“

„To mohl vědět kdokoliv. Těžko říct. Na večírcích to dělal často – přinesl mi koktejl se šampaňským a s plátkem citronu. Protože je můj nejoblíbenější. Pečoval o mě.“

Tím se všechno mění, pomyslela si Eva. Přinejmenším potenciálně. A tato nová možnost se jevila natolik pravděpodobná, že se vydala novým směrem.

„Obdržela jste nějaké výhrůžky? Nebo víte o někom, kdo by vám přál smrt?“

„Ne. Totiž... bože, točí se mi hlava. Potřebuju minutku. Počkáte chvíli?“ Znovu vstala a začala přecházet po prostorném pokoji.

„Neumím to s lidmi tak jako Brant. Žertovali jsme, že ke svému přídelu trpělivosti a taktu dostal ještě půlku mého. Chci si myslet, že jsem laskavý a slušný člověk, ale ne každý by s tím souhlasil. Jenže ačkoliv jsem si naprosto jistá, že by řadu lidí potěšilo, kdybych odešla na odpočinek a odstěhovala se do vily někam na jih, nenapadá mě nikdo, kdo by mě chtěl zavraždit. Bože, Sylvie, ani o Veře si nemyslím, že by mě nenáviděla tolik.“

„Vera?“

„Vera Harrowová. Kolegyně. Nejspíš by se dala označit za konkurentku, nebo to tak přinejmenším bere. Před deseti lety jsme spolu natáčely film. Brant v něm hrál hlavní mužskou roli – tam jsme se seznámili. Tehdy byl s Verou. Nebyli manželé,“ dodala. „Ani zasnoubení, ale chodili spolu. Vera a já jsme spolu každopádně nevycházely dobře. Dá se říct, že jsme se lišily stylem i pohledem na svět. Obě jsme nicméně profesionálky a dost dobré herečky, aby to nebylo vidět na plátně. Obě nás nominovali na Zlatý glóbus; já ho dostala, ona ne. Ale podstatnější je, že jsme se do sebe s Brantem zamilovali. Rozešel se s ní a krátce nato jsme se vzali.“

„S chutí by pomluvila Elizu před novináři, fanoušky a producenty v oboru.“ Sylvie pokrčila rameny. „Ale nezašla by tak daleko, aby jí sypala jed do pití. Ani Brantovi.“

„Byla tu dnes večer?“

„Ano. Vera teď bydlí v New Yorku. Hraje v seriálu a před pár měsíci dotočili velice úspěšnou druhou řadu,“ vysvětlila Sylvie. „Už má vlastní Zlatý glóbus – vlastně tři nebo čtyři, k tomu dvě Emmy a sexy mladého milence. Dnes večer přišla s ním. Možná se drží své zášti, jako se batole drží svého plyšového medvěda, ale neriskovala by všechno kvůli odplatě Elize nebo Brantovi.“

„Ještě někdo takový?“

„Patrně.“ Eliza se vrátila, sedla si a svěsila hlavu do dlaní. „Jsem náročná. Jsem perfekcionistka a ani jedno z toho nepovažuji za chybu. Na jevišti i ve filmu ze sebe dávám to nejlepší, pokaždé, bez výjimky. A očekávám, že každý, kdo je tam se mnou nebo kdo přispívá ze zákulisí, udělá totéž.“

„Zaměstnanci? Někdo, kdo není spokojený s vaší náročností? Zařídila jste někomu propuštění?“

„Takových bylo víc, ale ne v poslední době. O profesionální stránku věcí – o média, schůzky – se mi stará Cela. Už čtyři – ne, pět let. A Dolby, můj osobní asistent, vyřizuje všechno ostatní. Ten je se mnou teprve tři roky, ale kdybych neměla

Branta a Dolby nebyl gay, vybudovali bychom si hnízdečko lásky. Je další moje spřízněná duše.“

„Domácí zaměstnanci?“

„Wayne a Cara Rowanovi – on je kuchař, ona hospodyně. Už sedm let a jsou jako rodina. Pak je tu Lin, Brantova pravá ruka – mnohem víc než jen osobní tajemník. Pracuje pro něj nejmíň patnáct let – možná víc – a taky s ním cestuje. Pak je tu Marta, Linova asistentka, nejsem si jistá, jak dlouho – čtyři roky? Pět let?“

„Všichni jsou dnes večer tady?“

„Dolby i Cela, Wayne a Cara, Lin, všichni, jistě. Pokud jde o Martu – byla pozvaná, ale nevybavuju si, jestli jsem ji tu viděla. Všechno je to jako v mlze. Ne, moment! Bože!“ Zakryla si obličej dlaněmi a chvíli se zhluboka vydýchávala, než je opět spustila. „Marta už je na Novém Zélandu. Vyrazila včera nebo předevčírem.“

„Dnes večer jste tu měli zaměstnance cateringové firmy.“

„Ano, služby All Elegance využívám už, bože, nejmíň dvanáct let. S Georgií – to je majitelka – jsme se domluvily na podrobnostech. Jídlo, pití, počet lidí, servírovací nádobí a tak dále. O květiny se postaraly floristky z firmy V květu.“

„Máte seznam hostů?“

„Ano, jistě. Dolby vám ho dá. Poručíku, odvezli Branta. Víím, že ho odvezli, ale potřebuju ho vidět. Potřebuju se... rozloučit.“

„Můžu vám to zařídit na zítřek. Spojím se s vámi. Kdo by profitoval z vaší smrti, paní Laneová?“

„Brant. Samozřejmě Brant.“ Přitiskla si ruku k ústům a krátce zavřela oči. „Jsou tu i další příjemci. Požádejte Celu, ať vám dá potřebné kontakty na správce mého majetku. Ti budou všechno vědět.“

„A pan Fitzhugh? Kdo něco získá z jeho smrti?“

„Finančně já. A jinak platí totéž. Potřebné informace bude mít Lin. Víím, že hodlal odkázat velkou sumu Domácí frontě, protože jsme to spolu probírali. Ze solidarity jsem je zapsala

do závěti i já. Poručíku, Brant i já máme za sebou velice dlouhé a úspěšné herecké dráhy. O peníze nejde.“

O peníze jde vždycky, pomyslela si Eva.

Ale zvedla se. „Děkuji. Víím, že je to těžké. Máte kde se zdržovat, než budeme hotoví s vaším bytem?“

„Musím odejít?“

„Určitě to tak bude nejlepší, zlato. Sbalíme, co potřebuješ, a nějakou dobu můžeš být u mě. Já mám byt jenom o dvě patra níž,“ vysvětlila Evě Sylvie.

„To se hodí. Můžete se se mnou kdykoliv spojit, pokud vás něco napadne, jakákoliv drobnost, která by nám mohla pomoci. Ještě jednou, přijměte mou upřímnou soustrast.“

„Řeknete mi, kdy se na něj budu moci přijít podívat? Kdy budu moci navštívit Branta? Prosím.“

„Ano. Zítra. Do té doby se o něj postará doktor Morris.“

„Děkuju. Děkuju vám za to. Vzali mi ho, poručíku. Víím, že ho vzali i zbytku světa, ale na tom mi momentálně nesejde. A je mi jedno, jestli chtěli zabít mě, protože mi vzali jeho. Musíte je najít, abych se jim mohla podívat do očí a popřát jim šťastnou cestu do pekla.“

Když Eva scházela ze schodů, potkala Peabodyovou, která naopak stoupala.

„Už jste s ní skončila?“ Peabodyová zabloudila toužebným pohledem za Evino rameno. „Doufala jsem, že se s ní setkám.“

„K tomu budete mít ještě příležitost, než tenhle případ uzavřeme. Máte výpovědi zaměstnanců?“

„Začala jsem s cateringem.“ Sestoupily do obývacího pokoje, kde pracovali technici v bílých ochranných oděvech – někteří z nich se pohybovali i po terase. „Majitelka obstarává všechny večírky paní Laneové. Byla vzadu v kuchyni pro catering – mají druhou kuchyni určenou jen pro tyhle příležitosti –, když se Fitzhugh zhroutil. Pět svědků jí může potvrdit, že od začátku večírku z kuchyně neodešla. Pak jsem se začala vyptávat i zbytku zaměstnanců a narazila jsem na barmanku, která namíchala ten koktejl – ale tvrdí, že ne pro Fitzhuga.“

Prý jí řekl, že ten koktejl bude pro Laneovou. Koktejl se šampaňským a plátkem citronu.“

„To souhlasí. Přinesl jí ho, ta kamarádka, která je s ní teď nahoře, jí pak navrhla, ať zazpívá, a Laneová vrátila skleničku Fitzhughovi.“

„V žádném případě by ji nevypil, kdyby to věděl.“

„Jedině že by chtěl spáchat sebevraždu na mejdanu.“ Eva pokrčila rameny. „Nepodařilo se mi ji zabít, k čertu s tím, končím. Není to pravděpodobné, ale... Prověřila jste ji?“

„Ano, Monika Kajinská, dvacet šest let. Čistý rejstřík. U toho cateringu pracuje jenom asi půl roku. Kromě toho dělá barmanku v Du Vin. Myslím, že tenhle podnik znáte.“

„Sakra. Patří Roarkeovi.“

„Tam dělá už pár let. Hned přiznala, že ten drink namíchala ona. Nic nezakrývala. Fitzhugh jí prý řekl, jak přesně má paní Laneová ten koktejl ráda, pochválil jí tetování – na levém palci má maličkou slunečnici – a povídal si s někým, koho oslovoval Lin.“

„Osobní tajemník.“

„Pak jí poděkoval a odešel i s Linem.“

„Kde ten koktejl namíchala?“

„Na terase. Prý si všimla, že spolu vešli dovnitř, ale víc nic. Měla hodně práce, přinejmenším dokud Laneová nezačala zpívat. Pak šli skoro všichni poslouchat – dovnitř, nebo aspoň ke dveřím. A potom uslyšela první výkřik.“

„Moment. Ještě je tady?“

„Ano. Mluvila jsem s ní ve spižírně. Tu tady mají taky. Dala jsem tam dvě židle, abych si mohla brát jednoho po druhém. Ještě tam je. Napadlo mě, že byste chtěla vědět, že to vypadá, jako kdyby cílem byla Laneová. Ale to už jste zjistila.“

„Zaveďte mě tam.“

„Dobře. Tenhle byt je obrovský,“ poznamenala Peabodyová. „Vlastně koupili dva a spojili je. A už jeden by byl pořádně velký. Formální jídelna,“ ukázala a Eva odhadla, že by se do ní vešlo nejmíň třicet stolovníků. „Pak je tu ještě

jedna, myslím, že pro intimnější sešlosti. Kuchař a hospodyně – jsou manželé – mají pokoje támhle, pak je tu hlavní kuchyně, kterou jim závidím, ačkoliv si sama právě zařizuju kuchyni snů. Ne vybavení – to je až moc uhlazené a jako z laboratoře –, ale prostor.“

Eva se na okamžik zastavila a rozhlédla se. „Tady by se dalo pořádát zatracené rodeo.“

„To není ta první věc, která mě tu napadla, ale jistě. Tudy se jde k zadní kuchyni – tam taky čeká zbytek zaměstnanců. A tady je spižírna.“

Peabodyová otevřela bílé kazetové dveře.

Na ocelové židli s nízkým opěradlem seděla mezi dlouhými bílými pulty žena, která teď ale vyskočila na nohy. Měla krátké černé vlasy vyčesané do hrotů, hnědé oči mandlového tvaru a rty zvýrazněné rtěnkou odstínu rudého světla na semaforu, která ještě víc vynikala na pozadí světle hnědé pleti.

„Moniko, tohle je poručík Dallasová.“

„Já vím, já vím. Bože. Jenom jsem namíchala ten koktejl, přísahám. Šampaňské La Fleur, hořké bylinky, kostka bílého cukru – pravého, ne umělého. Plátek citronu.“

„Rozumím. Pracujete i v Du Vin?“

„Bože, panebože, ani jsem tam nebyla, když tam zabili tu bulvární novinářku. Ale začínám si myslet, jestli nenosím smůlu.“

„Klid. Sedněte si.“

„Sednout si můžu, ale nevím, jestli se ještě někdy uklidním. Namíchala jsem ten koktejl. Ale byl to jenom drink.“

„Tak jak víte, že pana Fitzhuga zabil právě on?“

„Protože se kolem mě točili lidi, vykládali o jedu, a pak přijeli poldové. A bože, když jsem vešla dovnitř, uviděla jsem ho ležet na zemi a vedle něj rozbitou sklenici. Jsem zatčená?“

„Ne. Kdo mluvil o otrávení?“

„Já nevím. Počkat, ehm, Jed – jeden z číšníků. Stál vedle mě a řekl něco jako: „No to mě podrž, někdo mu musel otrávit

pití.“ Říkal něco o jeho obličejí. Pracoval se mnou – myslím Jed. Roznášel pití po terase.“

„Říkala jste detektivu Peabodyové, že si pan Fitzhugh s někým povídal, když jste mu míchala ten koktejl.“

„Oslovoval ho Lin. Chovali se k sobě hodně přátelsky, smáli se. Ehm, něco o tom, že se přesunou z léta do zimy.“

„A do obýváku odešli společně.“

„Ano.“

„Následoval je někdo?“

„Nikoho jsem si nevšimla. Měla jsem docela napilno. Viděla jsem, že se pan Fitzhugh zastavil, aby si promluvil s pár lidmi. S nějakou ženou v zabijáckých šatech. Nemyslím zabijáckých jako zabijáckých!“

„Jak vypadala?“

„Myslím, že je to známá osobnost – vypadala tak. Vysoká, velká prsa, blond vlasy. Hlavně jsem si všimla těch šatů. Byly zlaté, lesklé, vepředu s výstřihem prakticky až k pupíku a vzadu k žládku mezi půlkami. Dohromady je držely takové třpytivé pásy. Každopádně jsem viděla, jak s ní chvíli mluvil, všimla jsem si, jak se líbají na tváře a ona se k němu přitiskla těmi velkými prsy. Potom jsem přijala další objednávky a už neviděla, kam šel pak.“

„Dobře, Moniko, děkujeme za pomoc. Jestli si vzpomenete ještě na něco, spojte se s námi, prosím.“

„To je všechno? Můžu jít domů? Vy mě nezatknete?“

„Za to, že jste namíchala drink a spolupracovala s policií? Proč bych to dělala?“

Monika rozechvěle vydechla a promnula si oči. „Dobře. Fajn. Díky.“ Vstala. „Musím říct, že byl vážně milý. Pan Fitzhugh. Opravdu se na vás díval. Ne jako že svrchu. Spousta lidí se na vás pořádne nepodívá, když jim mícháte koktejl, nebo když je obsluhujete. Ale on ano. Je mi opravdu líto toho, co se stalo.“

Když odešla, Eva se otočila k Peabodyové. „Zjistěte, jestli je ještě tady ta žena v zabijáckých šatech, Peabodyová, a pošlete sem toho Lina.“

„Provedu.“

Koktejl si nechal namíchat na terase, pomyslela si Eva a zkusila si to celé představit, zatímco přecházela po místnosti a namátkou otevřela jednu skříňku – ukázalo se, že obsahuje různé druhy alkoholu, a to srovnané podle abecedy.

Řekl barmance, že pití je pro manželku i jak ho má namíchat. To mohl slyšet kdokoliv, usoudila Eva a otevřela další skříňku. Tahle obsahovala skleničky – naleštěné a uspořádané podle velikosti a použití.

Nebo, podle slov jeho ženy, by řada lidí tak jako tak věděla, že ten koktejl je určený pro ni. Byl se svým tajemníkem. Ten tedy měl taky příležitost. Zastavil se na pár slov se Zabijáckými šaty, další možnost. Proplétá se davem a s vysokou pravděpodobností tu a tam s někým promluví. Další příležitosti.

Objevila servírovací talíře a mísy, vybavení do baru.

Někdo mu položí ruku na loket. „Ahoj, Brante, skvělý večírek.“ Polibek na tvář, potřesení rukou, chlapské objetí. Bylo docela snadné vhodit něco do sklenice určené pro Elizuu Laneovou.

Jenže ona ji nevypila. Dobrá přítelkyně navrhne, aby zazpívala. Náhoda? Náhody jsou blbost. Nebo jen zvrát osudu, špatné načasování? Takové věci se dějí.

Ale bylo to zatraceně příhodné.

Na druhou stranu...

Laneová vrátí sklenku manželovi a jde ke klavíru. Fitzhugh opět prochází mezi hosty. Další příležitosti k tomu, aby někdo něco vhodil do drinku. Nebyl to jeho obvyklý nápoj, ale místo aby ho jen držel, zvedl ho v přípitku manželce a napil se.

Očekával to vrah, nebo ne?

Kdo z nich byl zamýšlenou obětí?

Eva se právě opřela o jeden dlouhý bílý pult, když vešla Peabodyová s nějakým mužem – byl zhruba sto sedmdesát centimetrů vysoký a měl svalnatou, vypracovanou postavu, která napínala oblek odstínu rozmačkaných malin. Hustou hřívu hnědých vlasů doplňovala tenká linka vousů jako podle pravítka.

„Poručíku, tohle je pan Linwood Jacoby, osobní tajemník pana Fitzhuga.“

„A přítel,“ doplnil hlasem, v němž znělo pohnutí. „Brant byl můj přítel.“

„Upřímnou soustrast, pane Jacoby.“

„Před pěti lety mi zemřel bratr – nezvládl závislost. Myslel jsem, že už nikdy neprožiju tak hlubokou ztrátu. Mýlil jsem se. Co se sakra stalo?“

„To se právě snažíme zjistit. Posadte se, prosím.“

„Potřebuju nějak pomoci. Jakkoliv.“

„Pomůžete nám odpověďmi. Jak dlouho jste znal pana Fitzhuga?“

„Ehm, sedmnáct let, myslím. Najali mě, abych mu zlepšil fyziku. Byl jsem osobní trenér a studio chtělo, aby měl Brant víc svalů a aby se zlepšil v bojových uměních. Pracoval jsem i s jinými herci a vysloužil jsem si dobrou reputaci, a tak jsem dostal za úkol deset týdnů trénovat Branta, než začali s natáčením *Krále válečníků*. Padli jsme si do noty a požádal mě, abych s ním pracoval i během natáčení.“

„A vy jste se stal jeho tajemníkem.“

„Trenérem, tajemníkem, přítelem. Když si bral Elizu, šel jsem mu za svědka. Když mi zemřel bratr, byl se mnou na pohřbu.“

„A byl jste s ním krátce předtím, než zemřel.“

„Byli jsme na terase, u baru. Chtěl Elize donést pití. Pár minut jsme si povídali a pak jsem ho doprovodil dovnitř. Oddělil jsem se od něj, abych si promluvil s dalšími hosty, a přepadla ho Vera.“

„Vera Harrowová?“

„Jo, a to s tím přepadnutím nemyslím doslovně.“ Promnul si obličej. „Vera a já nejsme zrovna přátelé.“

„Ale ona a Fitzhug byli?“

„Mívali spolu vztah – tím myslím intimní vztah, jen pár měsíců, ale už před deseti lety. Pak se Brant seznámil s Elizou a, no, explodovaly ohňostroje a zazněl zpěv andělů.“ Pousmál se.

„Vychází s Brantem dobře. Brant umí vycházet s každým. Ale já? Mě Vera vnímá jako najatou pracovní sílu a dává si záležet na tom, abych si to uvědomoval. Proto se od ní držím dál, když jsme ve stejných prostorách.“

„Kde jste byl, když se pan Fitzhugh zhroutil?“

„V hlavní jídelně a mluvil jsem s Dolbym – to je Elizin asistent. Vlastně jsem se chystal, že se vytratím. Byl to skvělý večírek, ale nazítří jsem potřeboval zařídit plno věcí ještě před odletem. Eliza a Samantha začaly zpívat duet a já se ještě zdržel – říkal jsem si, že počkám, až dozpívají, a pak půjdu. Jenže...“

Zavřel oči. „Někdo zaječel a lidi začali buď couvat, nebo se naopak tlačit dopředu. Nejdřív jsem Branta neviděl, ale šel jsem se podívat, co se děje a jak bych mohl pomoci. Všichni křičeli a strkali se a někdo vykřikl, že jsou potřeba zdravotníci. A tehdy jsem ho uviděl, na podlaze.“

Odmlčel se a odvrátil pohled. Oči se mu zalily slzami. „Klečela u něj Eliza a nějaký chlápek, později jsem slyšel, že to byl doktor. Brant byl v obličejí rudý a třásl se – měl křeče. Protlačil jsem se blíž. Bylo to hrozně rychlé, bylo to šílené. Viděl jsem, jak zemřel, přímo tam na zemi. Viděl jsem, jak mu zhasly oči. Viděl jsem, jak přestal lapat po dechu. Byl konec, Eliza ho objímala, kolébala s ním a naříkala.“

Klouby prstů si osušil slzy.

„Když dorazili zdravotníci, musel jsem ji od něj odtáhnout. Bránila se, ale potřebovali se mu věnovat. Kdyby existovala šance – věděl jsem, že neexistuje, ale co kdybych se pletl... Držel jsem ji a Dolby mi pomáhal, snažil se ji uklidnit, ale hrozně plakala. A jeden ze zdravotníků jí dal sedativum. Sylvie – Sylvie Bowenová a ten doktor... promiňte, neznám jeho jméno – odvedli Elizu nahoru. Snažili jsme se udržet všechny v klidu, než dorazila policie. Někdo zavolal policii.“

Slyšel jsem, jak lidi říkají, že to byl infarkt nebo mrtvice, ale já si opakoval, že to není možné. Byl v dokonalé formě. Zrovna minulý týden byl na kompletní prohlídce – na žádost studia –,

protože měl za pár dní začít natáčet na Novém Zélandu. Taky jsem slyšel, jak někdo mluví o jedu, o kyanidu, a pomyslel jsem si, že je to absurdní a že to zbytečně dramatizují, ale když se objevila policie, začal jsem o tom uvažovat a vyhledal jsem si to na videofonu. Opravdu ho někdo otrávil?“

„Příčinu smrti určí soudní patolog. Jako jeho tajemník a dlouholetý přítel, nevíte, jestli vůči němu někdo necítil zášť, případně jestli mu někdo nevyhrožoval?“

„Můžu vám upřímně říct, že Brant je – byl – jeden z nejoblíbenějších lidí v branži. Nikdy se nad nikoho nepovyšoval, a to klidně mohl. Přistupoval ke své práci s veškerou seriózností a vždycky se na ni pečlivě připravoval. Ale herectví ho zároveň bavilo a sám sebe nikdy nebral příliš vážně. Občas mu samozřejmě přišel nějaký ten dopis typu *V tom a tom filmu jste stál za starou bačkoru*, a některé byly i docela hnusné, ale věrohodná hrozba žádná. Někteří kolegové mu pochopitelně mohli závidět, ale Brant uměl mírnit negativní emoce a okouzlovat lidi. Vyhýbal se konfliktům i kontroverzím.“

„Co bývalí zaměstnanci a partnerky?“

„Po celou hereckou dráhu má stejného agenta a stejného manažera. Pokud jde o tajemnici, kterou měl přede mnou, Brant jí pomohl získat menší, ale slušnou roli v jednom ze svých filmů – právě to chtěla a on jí to umožnil. Od té doby pokračuje v ne zrovna hvězdné, ale solidní kariéře. S exmanželkou se rozešli v dobrém, nakolik to jenom jde, a on ji nakonec i představil jejímu druhému manželovi. Nedávno se jim narodilo druhé dítě.“

Lin pokrčil rameny. „To je Brant. Řekněte mi, jak můžu pomoci, poručíku. Potřebuju něco dělat, potřebuju nějak pomáhat.“

„Měl pan Fitzhugh domácí pracovnu?“

„Ano, na druhém podlaží.“

„A měl nějakou kancelář nebo pracovnu i mimo domov?“

„Ne, pracovali jsme tady. Dolby, Cela, Marta i já máme kanceláře na třetím.“

„Budeme si je muset projít, včetně elektroniky. Detektiv Peabodyová vás zavede za detektivem McNabem – ten pracuje na oddělení elektronické detekce. Můžete mu dát hesla a veškerou osobní elektroniku, kterou pan Fitzhugh neměl v čase smrti u sebe?“

„Ano, jistě. Rád. Můžu nějak pomoci Elize?“

„Pár dní bude bydlet u své přítelkyně, paní Bowenové.“

„To je dobře. Ale... můžu ji odvézt a doprovodit, až... Bude chtít vidět Branta. Bude to potřebovat.“

„Spojíme se s vámi. Peabodyová, odvedte pana Jacobyho za McNabem a přiveďte Dolbyho Kesslera.“

„Prosím, pojdte se mnou, pane Jacoby.“

Vstal.

„Já vím, že to není doopravdy důležité, ale viděl jsem *Případ Icoveových*. Dvakrát. Brant jednou hrál s Marlo – v jednom z jejích prvních filmů – a hrál i s Julianem. Když vyšlo najevo, že Juliana málem zabili a jeho osobní problémy se dostaly na veřejnost, Brant se s ním spojil.“

„Skutečně?“

„Nabídl mu pomoc, kdyby si Julian potřeboval s někým promluvit, zatímco bude ty problémy řešit a dávat do pořádku. Brant se za něj přimluvil u producenta a režiséra, kteří připravují pokračování o Rudém koni. Jestli Julian zůstane čistý, bude zase hrát Roarkea. Nepohybovali se s Brantem ve stejných kruzích, ale Brant se s ním spojil a podpořil ho. Takový je. Jenom jsem chtěl, abyste to věděly.“

Když ho Peabodyová odvedla, Eva zvedla oči k elegantnímu kazetovému stropu.

Brant Fitzhugh byl možná velice slušný a čestný, pomyslela si. Ale i tak je teď velice mrtvý.

3. kapitola

Dolby mohl barevností směle konkurovat McNabovi – měl šarlatové přiléhavé kalhoty, slunečně zářivou košili bez límce, černou vestu se stříbrnými přezkami a černé vysoké boty se šarlatovými tkaničkami.

Podobně jako McNab měl ucho ověšené kroužky a nosil i nápadný náramkový počítač s červeným páskem. Černé vlasy mu splývaly na ramena v hustých kadeřích a zdobil je jediný zářivě červený cop splétaný od čela přes temeno po zátylek.

Pleť měl jako naleštěné dubové dřevo, takže jeho oči, nebesky modré, vypadaly, jako kdyby mu vystupovaly z obličeje.

V rozechvělé ruce držel sklenku s vínem.

„Říkali, že nevadí, když si dám něco k pití.“ Hlas – baryton, s mírným náznakem středozápadního přízvuku – se mu chvěl podobně jako ruka. „Nikdo mě nepustí za Elizou. Bude mě potřebovat.“

„Je s paní Bowenovou.“

Zhluboka se nadechl. „Dobře. To je dobře, ale stejně mě potřebuje. Musím být silný.“ Posadil se a pořádně se napil vína. „Musím se dát dohromady, kvůli ní. Nebyla to nehoda ani mrtvice nebo něco takového. Lidi si povídají a říkají, že to nebyla nehoda. Ale to nedává žádný smysl. A nechápu, jak Brant může být mrtvý.“

„Pracujete pro paní Laneovou.“

„Jo, správně.“

Zavřel ty svoje modré oči, vydal tichý hučivý zvuk a třikrát se zhluboka nadechl.

„Musím být silný,“ zopakoval a zase oči otevřel. „Pracoval jsem jako asistent v kostyméřně – hodně nízká šarže –, když

účinkovala na Broadwayi ve hře *Všechno je fér*. Její osobní asistentka to prostě nezvládala, bylo toho na ni moc, a Eliza od vás očekává, že budete svou práci zvládat. A tak řekla: ‚Co kdybys pro mě pracoval ty, Dolby?‘ A já na to: ‚Vsaďte boty.‘“

Mírně se mu zvlínily rty a přiložil si k nim špičky prstů, jako kdyby chtěl potlačit letmý úsměv. „To jsem řekl doslova a ona se jenom rozesmála. Já svou práci zvládám, a když se mě zeptá na názor, řeknu jí upřímně, co si myslím. *Tahle barva z tebe vysává život*. Nebo: *Neříkej Ginovi, že půjdeš na oběd s Minou, protože se rozešli*. A poznám, když potřebuje namasírovat krk nebo chce chvíli klidu. Pomáhám jí zkoušet, zajišťuju, aby měla svoje oblíbené květiny, a vím, kdy mám všechny poslat pryč, aby si mohla dát s Brantem soukromou večeři doma.“

Odmlčel se a znovu se napil. „Brant. Musela to být nehoda nebo nějaký náhlý zdravotní problém. Je to ten nejroztomilejší chlap na světě.“

„Měli s paní Laneovou nějaké problémy?“

„Myslíte jako v manželství?“ Zavrtěl hlavou, až se mu rozhoupaly vlasy. „Byli jako v pohádce, přísahám. Pořád jeden druhému dělali malé laskavosti. Velká gesta jsou fajn, ale počítají se právě drobnosti. Nevím, jak to zvládne.“

Oči se mu znovu zalily slzami. „Hrozně moc se milovali! Ona pro něj byla jako královna. Říkala, že se díky němu cítí jako ta nejdůležitější osoba na světě, a on byl jako její rytíř v zářivé zbroji. Pro mě byl jako táta.“

Otřel si slzu. „Vím, že to zní divně, protože Eliza není jako mamka, ta je moje nejlepší kamarádka. Ale Brant je jako táta. Říkal mi věci jako: *Pořád chodíš s Francem? Chová se k tobě hezky?* A když jsem mu řekl, že jsme se rozešli, Brant odpověděl, že pro mě Franco nebyl dost dobrý a že si najdu toho pravého, jako se našli on a Eliza.“

„Ta bývalá asistentka – předpokládám, že ji paní Laneová propustila.“

„Jasně.“